

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2015 r.

skargi R.T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w P. z dnia 21 marca 2014 r., sygn. akt II Ca (...)

wydanego w sprawie z powództwa R T.

przeciwko Ł.Z.

o zapłatę,

**odrzuca skargę.**

### UZASADNIENIE

Skarga R. T. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 21 marca 2014 r., sygn. II Ca (...), podlegała odrzuceniu z następujących powodów.

Art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 1-6 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Stosownie do tego przepisu skarga powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie

zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Przyczyną odrzucenia skargi *a limine* jest niespełnienie przez skarżącego wymagania konstrukcyjnego ujętego w art. 424<sup>5</sup> P.P.P. § 1 pkt 4 k.p.c.

Przewidziane w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie spełnione jest wtedy, gdy skarżący przedstawi wyodrębniony wywód prawny, w którym wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, rozmiar i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające tę okoliczność, (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2014 r., V CNP 61/13, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2014 r., IV CNP 57/13, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2011 r., II CNP 48/11, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 r., III CNP 22/11, nie publ.).

Należy podkreślić, że podanie w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia nie jest wystarczające w tym względzie (por. postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., V CNP 21/06, nie publ.).

Stanowisko przedstawione w skardze ogranicza się jedynie do stwierdzenia, że „uprawdopodobniając wyrządzenie szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, [skarżący] zgłasza dowody zawarte w aktach sprawy”, a *in fine* uzasadnienia skargi podaje, że „na skutek wydania niezgodnego z prawem orzeczenia powód poniósł szkodę co najmniej w wysokości dochodzonego od pozwanej roszczenia”. Skarżący nie starał się natomiast bliżej wyjaśnić, jaki jest całkowity rozmiar i postać szkody, w jaki sposób dokonał jej kalkulacji oraz jaki jest związek przyczynowy doznanej szkody z wydaniem zaskarżonego orzeczenia. Z treści skargi nie wynika też, czy szkoda została już poniesiona, czy też nastąpi to dopiero w przyszłości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2011 r., I BP 1/11, nie publ.).

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.

